

NORMALIȘTII

REVISTA EDITATĂ DE ȘCOALA NORMALĂ "VASILE LUPU" IAȘI

Deschiderea anului școlar 2005-2006

În acest număr:

VIAȚA ȘCOLII	2
RESTITUIRI	6
SPIRITUALITATE	8
TRASEE EUROPENE	10
FASCINAȚIA IDEILOR	15
SIMPOZION	20

Cântecul Școlii Normale "Vasile Lupu"

Prof. Dan Plăeșu

Discret s-a scurs timpul prin Școala Normală,
Marcând destine cu care ne mândrim,
Izvor de istorii obrazul ni-l spală,
Și fierbe cerneala atunci când vorbim.

Noi, cei de astăzi, pe umeri purtăm
Povară sfântă, înscrisă pe coală,
Un crez, un nume avem să păstrăm
Bisericii noastre, Școala Normală.

Ne închinăm cu toții la castani
Atunci când gânduri rele dau năvală,
Rugându-ne ca, peste ani și ani,
Să ne spovedim la Școala Normală.

Și toaca transformată-n clopoțel,
Trezind Copoul ușor mai la vale,
Sădește în oameni același țel:
Binecuvântarea Școlii Normale.

Discret curge timpul prin Școala Normală,
Ducând viitorul cât mai departe,
În noi amintirile bat a răscoală
Și totul în jur miroase a carte.

DESPRE nevoia de normalitate

La noi lichelele sunt solide și valorile sunt solitare. Și dacă cele din urmă încearcă să fie solide, le „infiltrăm” și le „spargem”. Fiecare cu know-how-ul din dotare.

(Gabriel Liiceanu, Apel către lichele)

Alături de politicile culturale și sociale, politicile educaționale încearcă să-și determine o definire distinctă în cadrul domeniului mai larg al politicilor publice. Acest lucru este greu de realizat acum, într-o perioadă în care școala este strângută în propriile ei dogme, strâns legate de politicile administrative. Este știut faptul că „politicile economice determină profund politicile publice”, deci inclusiv pe cele educaționale (Moroney, 1991). Această opinie cu caracter de generalizare domină și școala românească, pe fondul absolutizării uneia dintre funcțiile politicilor publice, respectiv distribuția resurselor. Cum aceste resurse sunt limitate, conflictele care apar pe fondul distribuirii acestora sunt numeroase, pe fondul politizării excesive a școlii. Practic, politica școlii este determinată de politicieni, iar imixtiunea politicului în viața școlii este din ce în ce mai pregnantă, cu toate că legislația este clară în favoarea unui învățământ apolitic.

La o simplă privire a curții școlii noastre, ne vom convinge că afirmațiile de mai sus sunt acoperite de adevăr. Degradarea imobilelor vechi de peste un secol nu poate fi oprită decât prin investiții masive în structura de rezistență a acestora. Cu toate promisiunile ministeriale, cu fonduri finanțate de Banca Mondială sau BERD, pe lista respectivă am fost înlocuiți de alte școli unde directorii au avut susținerea (politică) necesară! Curat apolitic, cum ar spune Conu' Caragiale, care este din ce în ce mai actual în toată societatea noastră neocapitalistă. Internatul școlii, care a intrat în reparații încă din 2003 pe jumătate din suprafața sa, cu finanțare de la bugetul local, stagnează de peste un an pentru fel de fel de motive invocate de diriguitorii banului public din Primărie, doar pentru a justifica drenarea fondurilor către alte priorități

Prof. Viorel Paraschiv
Directorul Școlii Normale

cerute de o anumită clientelă și, mai ales, de interesele proprii.

Până când societatea românească nu va conștientiza că respectul pentru banul public trebuie să fie prioritate națională - ca și învățământul de altfel, dar, doar la nivel declarativ!-, școala va fi la cheremul puterii(-lor) politice. Responsabilitatea față de gestionarea banilor publici care revine școlii trebuie asumată deopotrivă și de ordonatorul principal de credite. Statutul directorului de școală trebuie bine definit și respectat, pentru că el, la fel ca primarul și ceilalți funcționari administrativi, este plătit din bani publici. Aceiași bani, aceleași responsabilități și aceleași drepturi. Directorul de școală nu se umilește la primar sau Consiliul local pentru fonduri. El are un buget anual, pe care cei care l-au aprobat trebuie să-l respecte întocmai sau să-l suplimenteze ori de câte ori este nevoie. Toți suntem la dispoziția comunității. Și directorul de școală este ales de comunitatea școlară care l-a dorit în fruntea ei și el reprezintă o personalitate cel puțin identică primarului sau altor funcționari ai Primăriei.

Raportul centralizare-descentralizare a învățământului trebuie privit din mai multe perspective, dar total apolitice - conform legislației cu privire la educație -, pentru a nu risca împărțirea - deja vizibilă în cancelarii - între ai lor și ai noștri și, în care, majoritatea profesorilor nu se regăsesc. Pentru că majoritatea dintre noi, cei care servim învățământul, crede în guvernarea legii și refuză înregimentarea politică pentru simplul motiv că nu avem o clasă politică care să ne merite și pentru faptul că sprijinim dezvoltarea societății civile, unde considerăm că locul școlii este respectat.

Războiul. Evacuarea (1944)

Extras din articolul "Scurte consemnări ale unui fost elev al Școlii Normale «Vasile Lupu» din Iași"

În împrejurările în care școala noastră acumulasă o experiență bogată, cu anumite structuri interne unice în învățământ și care erau urmărite cu multă atenție de organele centrale, evoluția celui ce-al doilea război mondial i-a provocat un șoc dur, echivalent cu un adevărat dezastru. Aproximarea frontului a bulversat cursul normal al activităților.

Desfășurarea programului de învățământ și examenele au fost precipitate. Au intervenit momente de derută în comportamentul oamenilor. Părăsirea orașului a devenit un fapt. Conducerea centrală a recurs la planul de evacuare în desfășurarea căruia Școlii Normale i s-a trasat ca loc de refugiu Școala Normală din Craiova. Dar ce însemna o asemenea evacuare? După aprecierile vremii consemnate în note, informări și analize publicate în monografia „Liceul Pedagogic „Vasile Lupu” 1980” ... *op. cit.*, pp. 215 – 216, numai pentru evacuarea averii școlii ar fi fost necesare circa 100 vagoane, în situația în care pentru un singur loc în mijloacele de transport se ajungea la moarte de om. De altfel, la deplasarea din 28.04.1944 au fost cuprinși 192 de oameni între care 13 profesori cu familiile lor, personal auxiliar, precum și o parte din inventarul școlii.

S-a remarcat ca un fapt pozitiv evacuarea integrală a arhivei școlare, fără de care nu ar fi fost cu puțință reconstituirea situației elevilor, absolvenților, a istoriei acestei instituții. În ceea ce privește marea avuție a școlii – aparatură, laboratoare, numeroasele sale dotări – acestea au rămas pe loc devenind obiect de pradă și deteriorare.

Minunata bibliotecă a școlii în care mi-am petrecut multe ore studiind nemijlocit opera lui Platon și altor reprezentanți ai filosofiei antice, Didactica Magna, a lui Comenius, revistele bucureștene, clujene, ieșene, cu bogăția cărților și publicațiilor achiziționate prin mijloace proprii sau donate de C. Meissner, Ion Mitru, I. Simionescu, C. Oescu, C. Velicu, Radu Manoliu, I. Găvănescu, M. Rașcu, - toate acestea au ajuns de izbeliște. Localul a fost bombardat și utilizat în mod abuziv de unitățile militare aflate în retragere.

Prof. univ. dr. Vasile
NICHITA - absolvent
normalist vasilian,
promoția 1944

Întrucât Craiova aglomerată nu a putut oferi condițiile pentru funcționarea școlii și nici pentru cazarea elevilor, a cadrelor didactice și a celui alt personal, Școala ieșeană s-a mutat în satul Pocruia, județul Gorj. Cazarea s-a realizat în spațiul școlii și la populație. Localnicii s-au dovedit atenți și deosebit de înțelegători cu noii lor oaspeți. Activitatea Școlii ieșene s-a mărginit însă în principal la acțiuni culturale de masă, mult gustate. Totodată, unii din elevii aflați în refugiu ne-am integrat în funcționarea școlii din sat. Subsemnatul am lucrat cu elevii clasei a IV-a, foarte dezghețați și dornici de cunoștințe și informații proaspete. Am participat, de asemenea, la realizarea unor anchete sociale desfășurate în rândul populației locale, constatările fiind oferite persoanelor competente. Răulețele de pe teritoriul satului și din jur au fost amenajate pentru recreere și pentru igiena personală. Am participat la buna întreținere a spațiilor obștești locale. De neuitat vor rămâne pentru noi cei prezenți la Pocruia vizitele la Tismana, Izverna, în numeroase alte locuri pline de pitoresc din zonele apropiate. Perioada cât am stat la Pocruia mi-a permis să cunosc oameni minunați, obiceiuri străvechi, păstrate cu sfințenie, talente muzicale și coregrafice fără seamă.

În iulie 1944, șederea mea pasageră la Pocruia a luat sfârșit. Am fost încorporat la Regimentul 7 Vânători de Munte. Începea o etapă nouă de viață. Reluam și concretizam elementele militare pe care le exersaserăm în ultimii doi ani la Școala Normală. Pe bază de concurs am fost primit și integrat foarte repede în Școala de Ofițeri de Rezervă Ineu-Arad unde, după o prealabilă instruire intensivă, am plecat pe front. M-am remarcat cu deosebire în îndeplinirea unor misiuni de noapte care mi-au fost încredințate.

PROIECTE europene

COLLOQUE EUROPÉEN

FÉNELON

CLERMONT-FERRAND – France

Mercredi 13 avril 2005

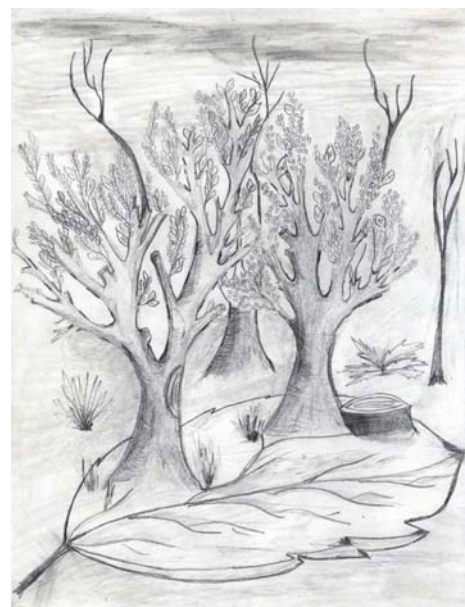
Orientation scolaire en Europe

- 09 h 00 : Présentation des travaux des délégations (enseignement secondaire)
- 14 h 30 : Intervention de **Madame Élisabeth GROS**, membre du réseau Euroguidance, responsable du Centre d'Information International de l'Université et du Rectorat de Lyon
- 15 h 30 : Table ronde et questions

Projet de développement scolaire
SOCRATES - COMENIUS

În anul școlar 2005-2006, în școala noastră se va desfășura proiectul de mobilități **Leonardo**, având ca temă **Gestionarea bibliotecilor prin intermediul tehnologiei informației și a comunicării**. În cadrul proiectului, coordonat de doamna profesoară Irina Cosovanu, un număr de 7 elevi, selecționați în urma unui concurs public, va beneficia de un stagiul de 3 săptămâni în Austria, la Viena. Stagiul se va desfășura în bibliotecile și muzeele din acest oraș, sub îndrumarea partenerului de proiect, Asociația „Amadeus”.

Cristian Roxana — clasa a XI-a A

Proiectul de dezvoltare școlară **Vers une orientation scolaire des jeunes européennes**, coordonat la Școala Normală de prof. Doina Balan, în parteneriat **Comenius** cu Franța (coordonator), Italia, Germania, Spania, Portugalia, Slovacia și Elveția, începe cu o reuniune la Banská Bystrica, în Slovacia (8-13 octombrie 2005), în vederea pregătirii unui colocviu pe tema orientării post-bacalaureat a tinerilor noștri. Colocviul se va desfășura în primăvara anului 2006 la Valongo, în Portugalia.

T.I.D. - TINERI ÎMPOTRIVA DELINCVENȚEI

Trăim vremuri confuze, de răsturnare certă a valorilor, timpuri în care, dacă știi să dai cu pumnul, și la propriu și la figurat, ești respectat și ai întotdeauna dreptate. Cuvinte ca bunătațe, cinste, corectitudine, sunt astăzi considerate învechite, lipsite de sens, deoarece practica socială a demonstrat clar că dacă ești bun, cinstit și corect nu te alegi cu absolut nimic, nici cu bani și nici cu respectul celorlalți. Prin urmare, soluția pe care o impune o astfel de societate ar fi violența, agresivitatea, forța care asigură dominația. Și totuși... Tinerii, cei care învață să meargă pe "valuri în picioare", cum plastic spunea Nichita Stănescu, mai cred în acele valori, mai cred că violența nu este o soluție a afirmării personalității, mai cred că se poate trăi în lumea aceasta și fără să-l elimini definitiv pe cel de lângă tine! Credem în noi, în capacitatea noastră de a ne asuma răspunderea propriei educații, de a ne afirma prin ceea ce putem face pozitiv.

Din această încredere s-a născut proiectul T.I.D. care, sub coordonarea Inspectoratului de Poliție al județului Iași și a Inspectoratului Școlar, reunește tineri talentați, capabili să-și mobilizeze forțele spre a înlătura delincvența. Organizația noastră este menită să

schimbe starea de spirit din școală și din societate, să modifice opinia potrivit căreia tinerii de azi nu sunt în stare decât de lucruri rele. Scopurile noastre sunt să eliminăm delincvența, drogurile și actele de violență din locurile în care trăim, să fim principalii inițiatori ai unor activități artistice și, de ce nu, să transformăm lumea într-un loc mai sigur. În școala noastră T.I.D. își desfășoară activitatea de doi ani, iar în tot acest timp am reușit să organizăm un spectacol de amploare, care a avut loc la o discotecă din oraș, am prezentat cu sprijinul Poliției materiale filmate despre efectele drogurilor, despre cum trebuie să ne păzim de infractori și cum să reacționăm atunci când suntem agresați, ce trebuie să facem pentru a preveni conflictele, cum să recunoaștem "șmecherii" etc.

Ne propunem ca în acest an școlar să organizăm patrulare școlare care să asigure ordinea în perimetrul școlii, să identifice pe cei care fură sau fumează, să mediem conflictele și să țină o mai strânsă legătură cu Poliția. Noi credem în disciplină, în capacitatea tinerilor de a se afirma și pe alte căi decât cea a violenței. Vă așteptăm să vă alăturați organizației noastre!

Alexandrina Prisecaru, clasa a XI-a C

22 SEPTEMBRIE 2005

Ziua europeană - "În orașul meu o zi fără mașină"

Un grup de elevi ai Școlii Normale „Vasile Lupu”, clasa a XI-a F, au participat la acțiunile organizate cu prilejul Zilei Europene „O zi fără mașină în orașul meu”. Grupul de voluntari normalişti a fost premiat, iar satisfacția participării se manifestă încă. Vă pot spune mai multe participanții:

Corina Iași: Îmi plac lucrurile noi! Acest concurs a fost o experiență plăcută, pe care sigur nu o voi uita.

Mi-am descoperit unele abilități și, nu în ultimul rând, m-am și distrat...

Ionel Perju: Eu merg pe premisa: ai câștigat, continuă!; ai pierdut, continuă!

Noi am câștigat și vom continua să participăm la astfel de concursuri.

Sper să mai existe astfel de concursuri pline de satisfacții și distracții...

Dorin Tănasă: Am participat la acest concurs cu gândul că va fi o zi plină de distracție, dar am sfârșit prin a câștiga, chiar dacă au fost și câteva „surprize”.

Nu pot să spun decât că trebuie să fim un exemplu pentru ceilalți și să participe și ei în următorii ani...

PROCESUL COMUNISMULUI (I)

„Adevărul va rămâne, indiferent care va fi
soarta celor care l-au servit.” - Gh. I. Brătianu

Cu acest număr al revistei debutează o rubrică nouă, în cadrul căreia ne dorim să facem cunoscută o mică parte din ororile regimului comunist asupra școlii normale în general și, mai ales, asupra unei mari părți dintre elevii ei, în special. Dorim ca mesajul nostru să fie receptat la adevărata lui valoare, astfel încât cititorul să nu fie manipulat, ci doar informat. La 16 ani, după evenimentele din decembrie 1989, am avut prilejul să constat că elementele revanșarde – care contestă istoria adevărată -, urmașii celor care au reprimat orice umbră de împotrivire regimului totalitar, sunt cățărați pe înalte funcții publice de unde minimalizează și frânează orice dorință de a scoate la iveală adevărul și numai ADEVĂRUL.

În textele manuscris am intervenit foarte puțin, astfel încât să dăm posibilitatea autorilor să-și povestească trăirile momentelor respective de groază și frustrare față de acel regim retrograd, cu toate că cei mai mulți i-au iertat pe toți acei torționari...

Amintiri urâte

- pagini de jurnal de elev normalist -

1952. Ultimul an ca elev la Școala Normală vasiliană. Este ultima lună de școală. Revizuim materia. Profesorii ne-au permis să ne pregătim pentru examenul de absolvire după un program de recapitulare în echipe. Câte 4-6 elevi, ne adunăm și plecăm în pădurea școlii la învățat. Fiecare echipă luam cu noi cărțile și caietele și ne deplasam la umbra unui stejar bătrân.

Vin zilele examenului de absolvire. Colegii mei intră în chinuri. Eu nu-i pot părăsi, stau pe lângă ferestre și le țin pumnii. Discutăm despre temele pe care trebuiau să le dezvolte. Așteptăm cu speranțe rezultatele. Pe listele cu rezultate eu nu apar... Eu sunt solvent....Am plătit taxe pentru a învăța, deci trebuiau trimis la școala de arte și meserii...

În decembrie trecut pățisem o mare durere. Nu puteam pune piciorul în pământ. Mă dureau genunchiul și glezna. Am fost dus la spital. Mi s-a dat medicația necesară, fiind vizitat și de doctorul școlii. Durerea mea a trecut la piciorul sănătos. Am fost externat cu tratament la domiciliu, sub supravegherea doctorului școlii. De la 1 ianuarie primisem învoirea de a fi extern, luându-mi așternutul din internat.

Vine un ordin. Nu știu de unde! De la inspectoratul școlar, minister sau poate de mai departe de la Moscova. Puterea lui Stalin era fără margini... și mai ales a lacheilor pe care i-a pus în diferite funcții de răspundere noul regim... Trebuiau să facă curat... Arestau, împușcau, deportau oameni nevinovați, doar pentru a face pe plac Marelui conducător de la răsărit.

Gheorghiu Dej este chemat la ordin la Moscova. Duce mâna la cozoroc și zice « Drazvuite generalisme ... »

La școala noastră vine un învățător nou, originar din Basarabia. În al doilea an este promovat profesor. În al treilea an este numit inspector la municipiu, pentru ca imediat în anul următor să fie promovat la Regiunea Iași. Din această ultimă funcție vine la noi în școală să scape țara de chiaburi și burghezi. Suntem chemați la cabinetul directorului

șapte elevi din clasa noastră și ne comunică că suntem exmatriculați.

Eu merg însă la școală în fiecare zi și învățăm în continuare pe grupe în pădure. Vorbesc cu doi profesori să mă primească să dau tezele, ultimele din viața de elev.

Profesorii stau și fumează în fața școlii. Dintre colegii mei, unii se duc și fumează cot la cot cu ei ; unii pot deveni viitori colegi cu respectivii profesori de la 1 septembrie....

Sunt debusolat în urma exmatriculării... De ce să mă opun. Mai stau, mai caut. Toate rudele și vecinii mei cunosc situația. Tata vorbește cu un meseriaș la un atelier. A doua zi la ora 7 punct sunt la noua mea slujbă. Mi se dă o bară metalică cu găuri mari obținută la forjă. Tai la bomfaier timp de două zile din bara respectivă, apoi bucățile le transform în bușoane, le prind în menghină și le fac filet. De două ori pe lună primesc bani pentru rezultatele muncii mele....Astfel au trecut august și septembrie 1952.

Mă hotărăsc să termin cu ucenicia mecanică. Mă duc pe la inspectoratele raionale de învățământ, la Vlădeni, Hârlău, Vaslui și Iași. Cel mai mult mi-a plăcut oferta de la Iași. La 11 octombrie aveam în buzunar numirea ca învățător necalificat și suplinitor la Școala din Chicerea. Cu două zile mai târziu mă prezint la post. Îmi caut de treabă. Muncesc mai mult decât trebuie. Stau la gazdă în sat, merg la Iași de două ori pe lună. Îmi aduc cărți și maculatoare. Repet materia din școală. Lucrez foarte mult cu copii sătenilor. Îmi place la catedră. Confectionez material didactic propriu și fac drumeții cu elevii.

1954. M-am înscris pentru examenul de absolvire. În luna iulie are loc pregătirea pentru susținerea examenelor. Sunt chemat la secretariat și mi se aduce la cunoștință că s-a greșit cu înscrierea mea pentru că eram unul dintre cei exmatriculați. În acea seară am plecat la București, la Minister. Aici un secretar de stat mi-a semnat cererea fără nici o obiecție. Vin zilele de examen. Reușesc să dau răspunsuri bune. Se afișează listele, rezultatele sunt pozitive, sunt învățător calificat.

Vidrașcu Valeriu - învățător la Școala Chicerea - Iași, între anii 1952- 1995.

Aleea Directorilor sau Galeria ctitorilor Școlii Vasiliene

Este un proiect pe termen lung propus de directorul școlii și susținut financiar de Asociația Normaliștilor Ieșeni - ANI, în cadrul unui parteneriat public-privat care credem că va dăinui. Pe aleea care leagă clădirea principală a școlii de fosta „Casă a directorului”- actualul Centru de Resurse pentru Învățământul Primar -, am propus realizarea busturilor celor mai reprezentative personalități educativ-culturale care au funcționat în timp ca directori. Credincioși proiectului managerial pe termen mediu, cu care am fost numiți în funcție și care ne-a permis numirea prin ordin de ministru, în anul aniversar 150, am demarat lucrările care s-au întins pe durata a 5 luni.

Am început proiectul nostru cu două dintre cele mai remarcabile personalități, Constantin Meissner și Ion Mitru, care pe durata directoratului lor la Școala Normală Vasiliană, s-au încununat de mari realizări, iar prin contribuția lor școala a ajuns pe cele mai înalte culmi ale dezvoltării învățământului pedagogic din Europa centrală și de sud-est. Dacă pe durata celor 6 ani cât a ținut mandatul lui Meissner, școala a fost mutată de la Trei Ierarhi în actuala locație și s-a construit școala de aplicație, pe timpul directoratului lui Mitru, care a durat aproape 24 de ani, s-a definitivat tot patrimoniul imobiliar, pe care în cea mai mare parte îl regăsim și acum și s-a dezvoltat ferma anexă prin autogospodărire. Ștefan Bârsănescu, unul dintre urmașii lui la Mitru la conducerea școlii, l-a caracterizat pe acesta „drept un gospodăru desăvârșit...”

La inaugurarea celor două busturi, am avut marea plăcere de a tăia panglica festivă alături de doi foști directori ai școlii, Georgeta Petrea și Vasile Fetescu. Ne-am oferit tuturor celor prezenți - foști și actuali profesori, elevi, părinți, dar și invitați - clipe de mândrie de a fi normaliști vasilieni.

Descoperind în tânărul artist plastic Bogdan Suceveanu, un talent fin și realist, ne-am unit forțele și am izbândit, în ciuda greutăților care s-au ivit pe parcurs. Ne dorim ca cei care vor urma, să continue ceea ce noi am început, pentru a cinsti cum se cuvine memoria celor care ne-au lăsat o mândrie de școală, față de care cu toții avem o mare responsabilitate.

Scurt C.V. - Bogdan Suceveanu

- Absolvent al Liceului de Arte „O. Băncilă” Iași, clasa de sculptură - 1999;
 - Absolvent al Universității de Arte „George Enescu” Iași, secția pedagogie - 2004;
 - Masterand în arte plastice la Universitatea „George Enescu” din Iași, 2005;
 - Profesor de desen și educație plastică la Grupul Școlar „I. Holban” din Iași;
 - Expoziție de grup la Universitatea de Arte „George Enescu” din Iași;
- Lucrări individuale la Colegiul Național de Arte „O. Băncilă” din Iași.

Viorel Bârleanu - președinte A.N.I.

Viorel A. Paraschiv - coordonator proiect

ION MITRU
DIRECTOR
1896 - 1919

CONSTANTIN MEISSNER
DIRECTOR
1886 - 1892

Privitor la notiunea de ROMEU

Condacul I

**Apărătoare Doamna, pentru biruința mulțumiri,
izbăvindu-ne din nevoi aducem ție, Născătoare de Dumnezeu,
noi, robii tai. Ci ca una ce ai stăpânire nebiruita,
slobozește-ne din toate nevoile, ca sa-ti cântăm ție:**

Bucura-te, Mireasa, pururea Fecioara !

*[Acatistul Bunevestiri, text luat din **Ceaslov**]*

**{ Acest condac poate fi considerat „Imnul” orașului
Constantinopol }**

ROMEII sunt bizantinii. Bizantinii n-au cunoscut acest termen și nu s-au numit pe sine niciodată astfel: "bizantini". Termenul acesta este o „construcție” și o invenție intelectuală apuseană, din sec.16, deci la mult timp, după căderea Constantinopolului și a Imperiului Bizantin, la data de tristă memorie, 29 mai 1453. Ei se numeau și erau numiți Romei, [romaieon], adică "romanii", din Imperiul Roman de Răsărit. Imperiul lor era numit ROMANIA, împăratul lor era numit și se numea basileu (= împărat) al romeilor sau al Romaniei [Basilevs ton Romaieon, tis Romanias]. Termenul l-a avut lumea de limba araba, menținându-l până astăzi, și a fost preluat ulterior și de turci, înainte și după data de 29 mai 1453. Arabii numesc până astăzi Biserica Melkita [Mellik] (adică imperială, de care ține basileul din Constantinopol, Biserica Ortodoxă) din spațiul lor „Rum Kanissa”, iar pe cea Romano Catolică „Latin Kanissa”. Zona Traciei, din jurul Constantinopolului, turcii o numesc până astăzi "Rumelia", de la Romania și "rum", de la romeu. Turcii au numit Patriarhia Ecumenică până în ziua de astăzi "**Rum Patrikhanezi**" [Patriarhia Romeică], sau "Ortodoks Patrikhanezi". Națiunea confesională ortodoxă, la turci se numea "rum miletti", iar Patriarhul Ecumenic, în calitate de Etnarh al creștinilor ortodocși din Imperiul Otoman, avea rang de "pasa", adică de ministru: "Milett Basa". Altfel spus, romeii sunt romanii mai tineri, continuatorii sau urmașii romanilor și a Imperiul Roman. Aceasta conștiință „romana”, adică romeică, a cetățenilor din Imperiul Roman de Răsărit avea, inițial, un caracter cosmopolit, nu grecesc, și a fost determinată de o serie de factori politici locali: mutarea capitalei, de la Roma Veche, la Bysantion, devenit, în anul 330, Constantinopol, ulterior Noua Roma; cultivarea limbii latine, în administrația imperiului, ca limba de cancelarie; statutul imperial și forma de guvernământ română; scindarea Imperiului Roman, în anul 395; căderea Imperiului Roman de Apus, în anul 476 etc. Până la Iustinian (527-565), în Noua Roma înflorea limba latină, iar în Roma Veche era cultivată și se folosea limba greacă. Grecizarea Curții Imperiale și a administrației Romaniei, adică a Imperiului Roman de Răsărit, devenit, din anul 476, unicul Imperiu Roman, a avut loc în timpul domniei împăratului Iustinian. Terenul cel mai fertil pentru dezvoltarea conștiinței „romeice” a „bizantinilor” li s-a oferit acestora, după anul 476. **Identificarea romeilor cu grecii** sau „grecizarea” romeilor sau a „bizantinilor” și a Imperiului României, a fost un proces foarte târziu, care a început, după anul **1204** (adică după fondarea statelor grecești: la Niceea, Trebizonda, Epir, Moreea etc.), continuându-se la Constantinopol, prin dinastia Paleologilor, după anul **1261**, ca reacție a grecilor împotriva Imperiului Latin, respectiv a Cruciatei a IV-a (1202-1204). Chiar și în zilele noastre, grecii ortodocși din Constantinopol, așa puțini câți mai sunt, se numesc pe sine și le place să li se spună „**romei**”.

După căderea Constantinopolului, în timp ce popoarele ortodoxe din Europa de sud și orientala se luptau pentru păstrarea și continuarea ROMÂNIEI sau a ideii „bizantine”, prin fenomenul de „Bizanț după Bizanț”, aflându-se, în același timp, și sub stăpânire sau suzeranitate otomană [în afara rușilor], occidentalii au și dat-o uitării, preferând în locul sau antichitatea păgână greco-romana proces sau „descoperire” realizate tot grație manuscriselor aduse din „Bizanț” și învățaților greci, stabiliți în Apus. Nici măcar Biserica Apuseană nu mai era interesată să cunoască tradiția romeică sau să-i cultive amintirea. Dacă Martin Luther și ceilalți „reformatori” ar fi cunoscut Ortodoxia sau Imperiul Romeu, cu Constantinopolul și tradiția lui celebra, atunci și Reforma religioasă din secolul al XVI-lea sau Bisericile protestante ar fi avut o cu totul altă evoluție: teologica, liturgică, mistică, pastorală și de atitudine diplomatică, fata de Roma Veche și fata de puterea seculară locală.

Ideea **restaurării bizantine**, din secolul al **XVII-lea**, a fost adoptată și cultivată tot în Principatele Române, fiind aplicată în interesul propriu și în conformitate cu idealul calvin, chiar și de principii unguri din Transilvania.

Imperiul Romeu și mesajul acestuia au fost redescoperite de Europa apuseană abia prin secolul al XVII-lea. Regele Ludovic al XIV-lea (1643-1715) a făcut din Statul Francez aproape o copie a sistemului de guvernare a Imperiului Romeu, iar Charles DUCANGE (1610-1688) a început să studieze în mod sistematic și competent Istoria Imperiului căzut la 29 mai 1453. În conștiința apusenilor, Constantinopolul și „Imperiul Creștin din Răsărit” își pierduseră chiar și numele, deși constituia un capitol, pe o durată de timp de peste un mileniu, al istoriei continentului. Redescoperirea acestui leagăn de credință creștină ortodoxă, de cultură, de literatură, de arhitectură, de stil subțire de viață și maniere nobile, pe care le-a întruchipat Constantinopolul Noua Romă și Imperiul Romaniei

Orientale, s-a făcut și a rămas până astăzi sub peiorativul, oribilul și superficialul termen de „Imperiul Bizantin” [*erasio nominis*], cu toate derivatele acestuia. Studiarea acestui capitol de istorie europeană se face încă în contextul preferințelor exotice de „Orientalistică”, alături de egiptologie, iranistică, islam, indologie, deși localizarea lui este în Europa etc. Deci, până când, în mod real, Europa va respira prin cei doi plămâni ai ei [Ortodoxia și Catolicismul], va mai trece încă mult timp. Misiunea istoricilor ortodocși, care au preluat chiar și termenul de „bizantin” din apus, ar fi să accelereze acest proces, pe toate căile și cu toate metodele posibile. În acest context, începutul s-ar putea face prin renunțarea la oribilul termen de „Bizanț” și redescoperirea „Romaniei” și a noțiunii de „romeu”. Arabii și turcii le-au păstrat, dovadă sunt termenii de „Rum Kanissa”, la arabi și „Rumelia” și „Rum”, la turci, însă creștinii ortodocși din Europa și cei catolici le-au abandonat.

Preot dr. **Ioan Marin MALINAS**, Austria

CAPELA ȘCOLII

Pe lângă peisajul mirific ce înconjoară Școala Normală, aceasta mai are în curtea sa și capela Trei Ierarhi.

Biserița a fost fondată în anul 1911, iar Sfinții Trei Ierarhi – Grigore, Vasile și Ioan - sunt „patronii spirituali” ai liceului nostru. Cei trei Sfinți care i-au dat numele capelei sunt sărbătoriți pe data de 30 ianuarie a fiecărui an.

Ceea ce este mai puțin obișnuit și, în același timp, conferă unicitate reprezintă faptul că pe zidurile biseriței, pe fiecare cărămidă sunt scrise gândurile și dorințele elevilor Școlii Vasiliene, și nu numai. Cele mai vechi mesaje datează din anul 1936, iar cele mai noi au fost scrise înainte de Testarea Națională și de Bacalaureat.

Elevii cer în general de la Dumnezeu noroc la examene și în dragoste, bani și sănătate.

Nu știu cât de adevărat este, dar s-a spus din generație în generație că tot ce doresc cei care au scris pe cărămizile capelei Sf. Trei Ierarhi se împlinesc în timp.

Dumnezeu este mare și trebuie să sperăm că, într-o zi, cu ajutorul Lui, lumea va fi mai bună.

Alexandra Florea, clasa a X-a A

Două săptămâni prin Toscana

Prof.dr. Lucia-Gabriela Munteanu

Dragi elevi, să călătorești este un lucru minunat! O poți face mijlocit, prin intermediul cărților sau al filmelor, dar cel mai frumos este să te deplasezi fizic, să vezi și să simți cu toată ființa ta locurile noi, țări, orașe, ape, oameni... Vizitasem cu câțiva ani în urmă Roma și Palermo, cu prilejul unui congres de romanistică, când am avut și ocazia să mă plimb prin forul roman antic, să văd toate vestigiile care amintesc de Cezar și Traian, de *senatus populusque Romanus* sau de procesiunile, serbările și competițiile din Coloseum.

Ediția a XXVI-a a congresului de onomastică la care am participat, a prilejuit întâlnirea cu Toscana, despre care se spune că este una dintre cele mai frumoase regiuni ale Europei. Într-adevăr. În partea de centru-vest a Italiei, de-a lungul litoralului Mării Tirenene, de la Carrara la nord și Porto San Stefano sau Porto Ercole la sud, pe văile râurilor Arno, Cecina, Ombrone, la poalele munților Apenini, se întind ținuturi paradisiace, cu vegetație meridională (oleandri albi, roz și roșii, mari și stufoși, palmieri mândri, smochini, ficuși lucioși, magnolii) și orașe-cetăți încărcate de istorie, cultură, artă antică și renașcentistă: Pisa, Lucca, Pistoia, Prato, Florența, Siena, Livorno, Grosseto...

Toscana a fost locuită din timpuri foarte îndepărtate. Cele mai adânci urme le-au lăsat aici etruscii, urme care apar de pe la anul o mie înainte de Hristos. Roma a cucerit țara etruscilor și a anexat-o, preluând însă foarte multe din cultura și modul de a fi al acestora. Apoi, prin secolul al VI-lea după Hristos, Toscana a fost stăpânită de neamuri germanice, în special de longobarzi, care au lăsat urme în onomastică, în cultura materială și spirituală, în înfățișarea locuitorilor de aici, oameni mai blonzi, cu ochi albaștri și constituție suplă. Pe la anii 1000-1200 a fost vremea cetății Pisa să dețină hegemonia asupra regiunii; zidurile, care înconjoară și astăzi orașul vechi, împrejmuesc case de piatră înalte și elegante, catedrale, turnuri, piațete, fântâni, toate împodobite cu statui și fațade de marmură, imaginând scene mitologice și biblice. Străzile sunt perfect pavate cu blocuri mari de piatră, făcute să rămână în paviment sute de ani. Timp de șapte zile am avut norocul să trec prin *Campo dei miracoli*, un spațiu larg, unde se înalță domul sau catedrala, baptisteriul, turnul înclinat, palate care astăzi sunt muzee de istorie și de artă. Miile de turiști rămân extaziați în fața acestor construcții albe, de marmură șlefuită, albă și policromă, realizate în stilul romanico-pisan: linii rotunde, încăperi luminoase, susținute de coloane corintice suple, legate prin arcade grațioase, întrupând o dantelă în piatră. Arhitecți, pictori, sculptori de mare talent și pricepere au înălțat și împodobit aceste opere de artă monumentală. Turnul, cu o înclinație de 4,5 metri și o înălțime de 56,7 metri, are opt etaje circulare, susținute de coloane zvelte, cu toate capitellurile decorate cu basoreliefuluri. Bonanno Pisano a început lucrările în anul 1174 și abia peste 99 de ani au fost finalizate, întrucât turnul s-a înclinat când se lucra la etajul al patrulea. Și totuși, construcția a fost continuată, terminată, ea rezistă, atrage și sfidează normalitatea. Campanila sau clopotnița o vedem, sub diferite forme, lângă toate domurile italiene; ea face parte din peisajul arhitectural al fiecărei piețe centrale a unei așezări, fie ea cât de mică. Iată ce se întâmplă în spațiul apusean, când statele românești încă nu erau pe cale a se fi întemeiat! În turnul faimos din Pisa, savantul Galileo Galilei a făcut experimente pentru a se pronunța asupra gravitației corpurilor.

Haideți să văslim în amonte, pe Arno, spre nord-est, și să ajungem la Florența, cetate înconjurată de dealuri înalte, cu palate și biserici acoperite cu țiglă roșie, o capitală a artelor,

un muzeu în aer liber. Când spui Florența, spui dinastia Medici, în frunte cu Lorenzo de Medici sau Magnificul, un Mecena și un spirit renașcentist de excepție. În vremea și sub protecția lui, au creat aici opere celebre Michelangelo și Leonardo da Vinci, Vasari, Picco della Mirandola, Marsilio Ficino, Botticelli, Donatello, Masaccio, Fra Angelico... Dante însuși este florentin, născut aici în 1265. Știam din cărți și din filme despre principalele monumente ale orașului: din gară, pe jos, doi pași și ai ajuns la catedrala Santa Maria Novella, unde contempli frescele de Ghirlandaio, apoi, pe lângă Capelle Medicee (cu Sacrestia Nuova realizată de Michelangelo pe la 1525) și pe lângă Basilica San Lorenzo (unde se află mormântul lui Cosimo I de Medici și un inestimabil fond de manuscrise medievale și de incunabule), ai ajuns în piața Domului! Catedrala se numește Santa Maria dei Fiori, este imensă, luminoasă și copleșitoare prin arhitectura volumelor și bogăția operelor de artă. Ca la Pisa, în piață se mai află baptisteriu, construcție maiestuoasă cu plan octogonal; pe toată cupola se află un mozaic înmărmuritor, reprezentând istoria genezei, crearea lumii și judecata universală. Porțile monumentale prezintă, în basorelief de bronz, scene biblice de o expresivitate narativă fără seamăn. Campanila este opera lui Giotto, executată în marmură albă și verde, cu motive geometrice și florale, împodobită de colonade răscucite, în stil gotic-florentin. Am urcat în spirală cele 400 de trepte ale turnului și am admirat panorama Florenței, cu munți în zare, sub un cer albastru, mângaiat de briza adusă dinspre mare. Am văzut, ca din elicopter, piețele, râul, podurile, basilica Santa Croce, șirul străzilor înguste, cu fața lor medievală.

Din piața Domului, alți doi pași și am ajuns în Piazza della Signoria, unde se află Palazzo Vecchio (păzit la intrare de David al lui Michelangelo, o copie care, nu demult, a înlocuit originalul adăpostit în Galleria dell'Accademia, David, simbol al Renașterii, al puterii și frumuseții omului liber, simbol al Florenței înseși), Loggia dei Lanzi (galerie cu statui în aer liber, construită pe la 1380) și muzeul de artă Uffizi. După ce am cunoscut galeriile Louvrului, ale Vaticanului, ale muzeului Prado din Madrid sau ale Zwingerului din Dresda, mă socoteam în stare să evaluez modul de prezentare și atmosfera muzeului. Cum bănuiam, săli după săli numai cu capodopere; pe canapeaua din mijlocul unei camere am admirat mai pe îndelete lucrările lui Botticelli, *Nașterea Venerei* și *Primavera*. Mai apoi, răsuflarea s-a oprit în fața *Bunei-vestiri* a lui Leonardo da Vinci... Pe terasa galeriilor Uffizi, bei o cafea și contempli, de sus, orașul; închizi în memorie priveliștea strălucitoare. Îți spui că, atunci când vei avea ochii obosiți de imagini grele, o vei aduce în față pe aceasta.

Alți doi pași, peste Pontevecchio (un pod construit numai cu magazine de bijuterii, încât nu-ți dai seama că ești, de fapt, pe un pod), și am ajuns la Palazzo Pitti, care adăpostește galeria de artă modernă. Și încă multe lucruri celebre și fermecătoare (*stupende*, cum spun italienii) îți arată Florența! Am cumpărat multe albume ca să pot rămâne pe îndelete într-o Florență virtuală și mi-am promis că acasă voi reciti *Istoria literaturii italiene* a lui Francesco de Sanctis și *Cronicile florentine* ale lui Guicciardini. Oricum, duhul Toscanei a intrat în sufletul meu, memoria mi s-a impregnat de imagini și trăiri minunate... Dragi elevi, chiar dacă a călători prin lume pare pentru voi un proiect îndepărtat, n-ar fi rău să vi-l puneți în minte și să nu-l abandonați niciodată. Dacă proiectul și visul există, îndeplinirea lor este doar o chestiune de timp.

A călători și a cunoaște înseamnă să devii ceea ce ești.

RENDEZ-VOUS BELGIAN

Prof. Daniela Popescu

În vacanța de vară am avut prilejul de a petrece trei săptămâni în orașul belgian Liège. De mult timp îmi doream să vizitez Belgia, atât din motive profesionale, cât și din pasiunea de a cunoaște locuri și oameni noi. Știam despre Belgia doar informații citite din cărți: că este o monarhie constituțională care cuprinde trei regiuni – Flandra, Wallonia, Bruxelles -, că este o țară unde se vorbesc trei limbi oficiale – franceza, neerlandeza și germana -, că aici se găsesc instituțiile europene. O imagine livrescă, rece, „figée”.

Acum, Belgia nu mai este un simplu punct pe hartă; este o țară vie, care există concret pentru mine, fiindcă am vizitat-o și i-am cunoscut pe belgieni așa cum sunt ei, cu defecte și calități. Mărturisesc că Belgia mi-a anulat toate așteptările: fiind țara cu „cea mai europeană” capitală, mă așteptam ca totul să fie rigid, sobru, minuțios pus la punct. Nicidecum! Am descoperit, cu mare plăcere, o țară mișcătoare, complexă, cameleonică. Primul șoc cultural l-am avut chiar la sosire: am constatat că un oraș se poate numi în trei feluri, iar cele trei nume se pot schimba într-un decurs de câteva ore de mers cu trenul. Plecând din gară de la Bruxelles către orașul în care urma să fac stagiul, m-am îndreptat spre ...*Luik*, am ajuns, după o oră de drum, la *Liège*, iar locuitorii regiunii germanofone ar fi susținut că, de fapt, orașul care m-a găzduit timp de trei săptămâni se numește ...*Lüttich*! *C'est de la folie ultra pur!* au mărturisit belgienii înșiși.

Fiecare oraș se numește în mai multe feluri: Anvers – Antwerpen, Bruxelles – Brussels, Liège - *Luik*. Și, pentru că veni vorba, am vizitat orașe de care te îndrăgostești, pur și simplu, - Bruges - Brugge -, supranumit și Veneția Nordului, și orașe care te intrigă prin simbolurile lor. În plin centru al capitalei te așteaptă celebrul Manneken Pis, simbol al ireverenței și al libertății de spirit, care face în văzul tuturor ceea ce, de obicei, facem fiecare din noi în cea mai mare discreție.

Cum sunt belgienii? Ei bine, amabili, conviviali, puțin cam leneși, ar spune unii, mari amatori de bere, de cartofi prăjiți și de bună dispoziție. De altfel, ei înșiși întrețin o relație de „simpatie”, atât unii cu alții, cât și cu vecinii lor francezi: flamanzii râd de walloni, wallonii de flamanzi și împreună arată cu degetul spre francezi. Reciproca e valabilă. Glumele care provoacă cele mai mari hohote de râs belgienilor sunt cele despre belgieni!

Belgia este o țară în care te simți în largul tău, din punct de vedere lingvistic, deoarece scapi de stresul de a vorbi foarte corect franțuzește. Prezența atâtor străini face ca nimeni să nu se mai mire de accentul fiecăruia și de maniera de a vorbi. Nici limba franceză nu mai seamănă cu ea însăși. Apropo, știți să vorbiți belgiana? Iată câteva exemple: elevii belgieni nu spun *il y a beaucoup de profs*, ci *il y a des profs par paquets*. În Belgia, *on ne drague pas* (*dragner* = a agăța), ci *on*

curtise, și sfârșești prin *avoir quelqu'un dans la peau* (adică a fi îndrăgostit, être amoureux). O ploaie teribilă este *la drache nationale*. Pentru bomboană (*bonbon* în franceză) se spune *chique*, iar dacă veți cere *des bonbons* veți primi ...biscuiți. *Le baptême* este botezul studenților boboci, care sunt obligați să bea cantități considerabile de bere. Imaginați-vă durerea de cap! *C'est l'enfer!* Dar, dacă găsești că e, te simți nemaipomenit, poți exclama *c'est d'enfer!* Pentru o muzică ce îți place, spui: *Cette musique m'a scalpé!*

Ghiciți ce înseamnă fraza următoare: *Chuis goutté, mon reup il a mis un cadenas à la télé*. Da, este în franceză și înseamnă *Je suis dégoûté, mon père m'interdit la télé*.

Pentru a încheia acest periplu belgian, iată câteva aspecte care fac din Belgia o țară celebră. Belgia înseamnă:

- mai mult de 500 de feluri de bere - o varietate unică în lume – și o producție anuală de peste 10 milioane hectolitri; Belgia este, așadar, paradisul berii, dar și infernul celor care abuzează de ea;
- mărci de ciocolată celebre: Guylian, Galler, Côte d'Or; Belgia a inventat pralinele;
- cartofi prăjiți și scoici (*moules-frites*, o delicatose națională);
- americanii, chiar dacă nu știu să situeze Belgia pe hartă, cunosc *les gaufres* belgiene (o prăjitură specifică);
- brânzeturi: mai mult de 300 de feluri;
- *le chou de Bruxelles*
- dantela de Bruges sau de Bruxelles, apreciată pentru finețe și delicatețe;
- cristalurile Val Saint-Lambert;
- 80% din jucătorii de biliard folosesc mingi de biliard belgiene;
- cărțile de joc: Belgia este primul producător european și al doilea mondial, și furnizorul oficial al Federației Franceze de Tarot;
- Centrul mondial al Benzilor Desenate: eroi celebri: *les schtroumpfs*, *Tintin*; Bruxelles-ul este centru mondial al Benzii Desenate;
- industria diamantelor: nouă zecimi din toate diamantele brute ale lumii trec prin Anvers;
- staruri, precum: Jean-Claude Van Damme (actor), Jacques Brel, Lara Fabian, Technotronic, Vaya Con Dios (cântăreți), Breughel, Magritte, P. Rubens (pictori), Stefan Everts (motocros), Marguerite Yourcenar, G. Simenon (literatură), Eddy Mercks (ciclism);
- Turnul Eiffel al Belgiei este Atomium-ul, iar Manneken Pis este copilul teribil al Bruxelles – ului, așa cum Gavroche este al Parisului.

Aceasta este Belgia pe care am descoperit-o și am îndrăgit-o. Dacă aveți drum prin Occident, stimați cititori ai acestor rânduri, nu ezitați să o vizitați. Vă va încânta, cu siguranță!

Între sport și turism

Prof. **Maria Agapi**

O toamnă superbă, cea a anului 2004, cu lunile septembrie și octombrie bune de plajă. Nu trebuia ratată o astfel de vreme pentru a participa la Concursul sportiv internațional de aruncări – veterani, de la Varna, care a avut loc pe 2 octombrie și de unde m-am întors cu un neașteptat loc II la greutate și suliță, pentru categoria mea de vârstă. Simpatici, bulgarii, plini de umor și cu bun simț. Foarte mulți sportivi veterani erau cadre didactice universitare cu vârste între 35–75 de ani, admirabili performeri, cu siluete de invidiat și cu tonus pe măsură.

Echipa noastră cuprindea sportivi de la Iași, Craiova și Suceava. Singura care a fost primită cu un buchet de trandafiri în gară a fost d-ra prof. Ștefania Cornelia Pînzaru, ca semn de recunoaștere pentru performanțele ei sportive. În gară, Penka, sportivă valoroasă, cu palmares important la cei 65 de ani ai ei, a fost cea care i-a oferit florile în numele echipei bulgare și a sărutat-o de bun venit. Ce căutam eu printre ei, foști campioni europeni și mondiali? Cornelia m-a antrenat, m-a încurajat și m-a aruncat în concurs. De fapt, amândouă facem antrenament și exerciții împreună de vreo 15 ani, dar, dacă n-aș fi iubit cu adevărat sportul, n-aș fi avut curaj să mă prezint în competiție. Poate și datorită stângăciilor mele recunoscute în gura mare de mine, m-am făcut remarcată și răsfățată pe-acolo. M-am simțit minunat și din celălalt punct de vedere, al descoperirii unor locuri încântătoare. Plaja de la Varna era plină de meduze albastre. Ne-am pus costumele de plajă și am intrat în apa mării destul de caldă, am cărat în apă meduzele care nu erau sfărâmate, ne-am fotografiat și ne-am uitat la ce se mai întâmplă în jurul nostru. Lume care mai venea la o terasă, echipe care făceau spoturi publicitare chiar lângă noi și care nu s-au mirat când a început să plouă, iar noi am rămas în continuare pe plajă. A doua zi am plecat nerăbdătoare să vedem Balcicul.

Nu-l cunoșteam decât din pânzele picturilor noastre și aveam emoții la gândul că voi recunoaște vreun peisaj celebru ca acela al lui Francisc Sirato „Timp noros la Balcic”, unde pictorul încorporează o viziune cezanniană – lumina lăsându-se copleșitoare pe întreaga priveliște care este o succesiune de planuri colorate, violeturile așternându-se materiale până în marginea orizontului, sau Jean Al. Steriade cu „Casă din Balcic”, unde arhitectura casei este reconstituită într-o atmosferă luminoasă în plin soare pe un deal arid și stâncos. Nu l-am uitat nici pe Nicolae Dărăscu cu „Han vechi la Balcic”, cel care închide planuri orizontale și verticale cu grinzi de lemn, subliniind volumele și făcându-le mai palpabile, dovedind astfel simțul materialității. Aceste cadre pregătesc parcă ceea ce aveam să descopăr la castelul Reginei Maria, terasări în stâncă pe care s-au amenajat grădini încântătoare și construcții de piatră brută sau fățuită, cu grinzi masive și uși din lemn, grele, cu sculpturi și feronerie. Totul era vâruit în alb, motivele decorative fiind de inspirație celtică sau bizantină, un ansamblu ciudat și fascinant în același timp.

Recunosc că nu știam nimic despre Castelul de la Balcic. Acesta devenise locul preferat al Reginei Maria a

României, după ce în 1924 aceasta venise să vadă minunatul oraș, mână de povestiri pictorului prieten Alexandru Satmari. Și-a propus să stea doar o oră atunci când Regina s-a hotărât să meargă și a rămas acolo până la sfârșitul vieții. Marea și peisajul de acolo au convins-o să-și construiască un domeniu special pentru timpul verii, complexul arhitectural fiind o combinație de stiluri și culturi. Castelul așezat pe țărmul mării are un element care te intrigă într-un fel: minaretul specific culturii islamice. Întreg ansamblul cuprinde și capela creștină Stella Maris, baia turcească, coloane bizantine, pietre de mormânt musulmane, cruci de piatră românești vechi, scrise cu slove chirilice, cascade și vile specifice. Grădinile suspendate se află pe cinci terase pe care le urci pe scări intrând pe porți de fier lucrate în stil „Art Nouveau”, cu arcade din piatră care nu știi ce-ți rezervă dincolo de ele. Aceste terase au și rol de a fixa terenul aflat în pantă. Culoarea calcarului alb-gălbui în relație cu albul strălucitor al zidurilor sau țiglele roșii și negrul porților cu verdele vegetației creează un spațiu unic, incredibil, pe care nu vrei să-l mai părăsești. Descopăr o placă de marmură încastrată într-un mic zid de piatră cu numele celui care a fost arhitectul grădinilor, omagiu adus de către Regina Maria lui Jules Jeannin, cel care a întreținut apoi și îmbogățit grădina după dorințele și sugestiile reginei și care a locuit acolo având dăruită acestuia Vila de Argint. Există acolo florile preferate ale Reginei, crini și trandafiri, dar și o superbă colecție de cactuși uriași, unică în Europa. Printre arbori și arbuști aduși din toată lumea se află vase romane uriașe, iar când uiți de oboseala cutreieratului, descoperi câte o bancă adumbrită de plante exotice, te așezi, devii misterios și-ți imaginezi că acolo a stat și Regina cu musafirii ei de seamă: artiști, scriitori, compozitori, pentru că aici era un loc propice pentru visare și creație.

Însă acest domeniu de la Balcic a devenit, dintr-un loc unde Regina își petrecea verile cu plăcere, un loc de exil, impus de către Regele Carol al II-lea fiul ei. Castelul de la Balcic a devenit o „colivie de aur”. Nu mai avea voie să invite pe nimeni, i s-a interzis participarea la viața politică, devenind Regină-Mamă din Regină a României. Se înțelege că ultimii ani din viața acestei femei puternice, elegante, cu un stil de viață foarte personal, au fost petrecuți în tristețe. Atunci când într-o zi aurie de toamnă în 1938 moare, conform ultimei ei dorințe, inima sa a fost depusă la Capela Stella Maris de pe domeniul ei de la Balcic. În 1940, pe 7 septembrie, odată cu Tratatul de la Craiova, România retrocedează Cadrilaterul Bulgariei, inima Reginei Maria este depusă întâi la Castelul Bran, iar în prezent se află la Muzeul de Istorie din București.

Asta a fost inițial pentru mine, scurtă escapadă, transformată apoi într-un eveniment impresionant, atât din punct de vedere al desfășurărilor sportive, cu bulgari potoliți care nu-și umplu cărucioarele cu mâncare în magazine, talentați, care știu să se distreze, cântând cu vocea ori la diferite instrumente sau dansând, fiind niște gazde încântătoare, cât și din punct de vedere emoțional, pentru locuri neștiute și nevizitate de mine până la acest concurs sportiv.

L'Auvergne «des Grands Espaces Naturels»

Prof. **Oana Niculiță**

Le *tourisme*, qui est aujourd'hui «l'industrie» la plus prospère avant les secteurs primaire et secondaire, s'est développé partout dans le monde, sur tous les continents. Mais, l'EUROPE a été et restera toujours le premier bassin touristique, occupant la première place dans les statistiques du tourisme international. Dans ce sens-là, la France est un grand pays de tourisme, qui a réussi la double performance d'attirer beaucoup d'étrangers et de retirer la majorité des Français pour leurs vacances. Il est intéressant de constater que le territoire national s'est transformé dans un immense espace touristique, d'autant plus que le tourisme en ville se développe rapidement, que les campagnes profondes se découvrent une «vocation» touristique, tandis que d'anciens sites industriels tentent de se reconverter en lieux touristiques. L'économie du tourisme en France peut dresser un bilan de victoire, ayant réalisé un chiffre d'affaire supérieur à celui du secteur industriel ou celui agricole, alors que l'économie de la France a changé, sa société s'est transformé et son territoire en porte de plus en plus la trace.

L'Auvergne est l'une des régions françaises les moins développées de point de vue économique, considérée une région enclavée jusqu'il y a 15 ans. C'est une région prédominante agricole, où l'industrie a tenté se développer dernièrement. De ce point de vue, elle a été englobée parmi les espaces qui constituent «la France des faibles densités», la «diagonale tragique du territoire». Mais à la fois la «région des grands espaces naturels» a découvert sa «vocation touristique» et, peu à peu, pendant les derniers 15 ans, une infrastructure afférente (aménagement des lieux d'hébergement et de repas, aménagement de la région pour la récréation et agrément, le développement du réseau routier et aérien et, en plus, la préservation, grâce à son caractère longtemps isolé, non seulement du patrimoine naturel mais aussi du patrimoine architectural et culturel) a permis une évolution, très favorable, de la région, en lui assurant l'une des premières places en ce qui concerne les préférences des touristes étrangers et français. L'Auvergne, c'est la principale région-province dans la partie médiane du Massif Central Français. Son nom, populaire dans toute la France à cause des souvenirs nationaux qu'il évoque et grâce aux émigrants d'Auvergne dispersés à travers tout le pays, désigne une ancienne province, héritière elle-même de tout un passé historique.

Terre de prédilection de l'*art roman*, pays de *châteaux* (116 châteaux du IXe au XVIIIe siècles) et d'*églises* (287 dont plus de 110 sont entièrement romanes), un des plus beaux ensembles volcaniques du monde (*Le Parc Naturel Régional des Volcans d'Auvergne*), l'Auvergne est une région qui regroupe quatre départements (Allier, Cantal, Haute-Loire et Puy-de-Dôme) aux paysages d'une extrême diversité: plaines, plateaux, montagnes... Sans oublier l'eau, richesse inestimable, eau de rivières et de lacs, *source thermales* (10 «villes d'eau»; le

thermalisme est le moteur du tourisme et *Vichy* en demeure la capitale) et bien entendu, la Loire.

Clermont-Ferrand (ville du célèbre *Blaise Pascal*), l'ancienne métropole des Arvernes, aujourd'hui capitale de l'Auvergne et du département Puy-de-Dôme, ne doit pas être réduite à son rôle de fief de l'industrie du pneumatique. Outre le fait que le secteur secondaire se soit peu à peu émancipé de la monoindustrie dominée par le Michelin et que le secteur des services soit devenu prédominant, Clermont est aussi une ville d'accueil qui offre aux touristes la découverte de deux villes d'art, *Clermont* et *Montferrand*, deux centres historiques, séparés par 3 kilomètres mais réunis en une seule ville par Louis XIII dès 1630. Peu à peu, la ville, noire du fait de la couleur de la pierre de Volvic, est devenue plus attrayante avec la restauration des quartiers anciens qui laissent redécouvrir le charme du vieux Clermont.

L'Auvergne ? Une belle et accueillante province, où il fait bon vivre et qu'il est agréable de découvrir, en prenant son temps. Si les Auvergnats sont fiers de nature, ils accueillent les touristes en amis et se plaisent alors à leur montrer leur savoir-faire, partager avec eux leur enthousiasme et leur goût pour l'art et la fête. L'image des gens d'ici a été louée par Georges Brassens qui a immortalisé leur caractère généreux. La variété des terroirs, l'abondance de l'eau, la diversité topographique permettent de vanter les produits de la nature; l'énergie et l'ingéniosité des hommes s'ajoutent à ces facteurs favorables.

Longtemps considérée une région «déserte», avec un faible niveau de peuplement, au climat souvent rude, trop montagneux pour être aisément accessible, l'Auvergne peut, aujourd'hui, pleinement, tirer parti de son positionnement au centre de la France et au carrefour des axes européens, grâce à la constitution d'un important réseau autoroutier, qui incite les touristes à s'arrêter, ne pouvant plus se contenter d'une clientèle passagère. Les travaux d'aménagement, la part du budget investie en communication et promotion, qui est supérieure à 75 % du budget local par rapport à la moyenne nationale (50 %) ont marqué l'essor touristique de la région. En avril 1996, une enquête réalisée par l'Institut IPSOS plaçait déjà l'Auvergne après la Bretagne et la Côte d'Azur.

L'Auvergne se positionne pour le moment comme une destination familiale, de tourisme jeune ou associatif, une destination estivale et dans une moindre mesure d'hiver, une destination des séjours de 2 à 8 jours mais qui prévoit des perspectives très optimistes soutenues par les facteurs déjà mentionnés.

L'Auvergne est clairement identifiée comme une région privilégiée pour la découverte des «grands espaces naturels», se situant parmi les premières destinations «nature» de France.

La zone touristique Auvergne (courte présentation du travail de licence)

Sunt pensionarul **Toderiță Ionel**
din satul Secuieni, jud. Bacău,
com. Secuieni

Pentru mine ziua de 5 octombrie 2005 marchează două evenimente deosebite din viața mea:

- ♦ Școala din satul meu natal, Secuieni - Bacău împlinește 140 ani de la înființare. Aici am slujit și eu 40 de ani.
- ♦ Subsemnatul împlinesc 80 (optzeci) de ani.

Sunt o fire puțin nostalgică. Am să depăn câteva amintiri: În anul 1947 am absolvit Școala Vasiliană (cea mai veche Școală Normală situată în dealul Copoului - Iași. Sunt un îndrăgostit al bătrânului și marelui Centru Cultural a Moldovei – Iașul. Aici m-am format ca dascăl al școlii. Aici au fost și-mi bat în geam aduceri aminte de primii fiori de dragoste a tinereții, de plimbările făcute pe frumoasele străzi ale Iașului, de frumoasa și veșnic tânăra **Grădină Botanică**. Îmi aduc aminte de vechile tramvaie ce urcau alene pe Copou și coborau zgomotoase pe Sărărie.

La banchetul de absolvire (iunie 1847), împreună cu promoția de fete de la Școala Normală „M. Sturdza”, marele și neuitatul prof. universitar Petre Todicescu, directorul școlii, în cuvântul său ne-a spus:

„A venit timpul să vă despărțiți după cei opt ani de școală, de internatul acestei școli (câteodată prea sever). Mergeți și vă faceți datoria care este de **ridicare a satului românesc**.”

Acum, după patruzeci de ani dedicați școlii și la cei 80 de ani ce-i port pe umeri, urez conducerii și profesorilor actuali ai Școlii Normale „V. Lupu” Iași, multă sănătate, putere de muncă și să ducă mai departe renumele ce-l poartă această școală.

Aceleași urări și cadrelor didactice de la Școala Secuieni, jud. Bacău, unde cu drag am slujit și eu.

Ionel Toderiță

Fostul elev al Școlii Normale „V. Lupu” Iași
și fostul cadru didactic al Școlii Secuieni de Bacău.

Între două lumi

Cătălina BORGILĂ, a XII-a E

Adolescența e, după cum se știe, vârsta întrebărilor celor mai diverse și interesante, dar, uneori, ciudate, despre orice. E vârsta incertitudinilor care fac din adolescent o ființă plină de farmec și de taine, aflată permanent în polemică cu ea însăși și cu lumea.

La fiecare răsărit de soare îmi pun câte o întrebare, mă preocupă câte un gând, câte o căutare al cărei răspuns se vrea rostit. "Subiectul" zilei de astăzi e următorul: îmi imaginez o balanță, în care, de o parte așez inteligența, iar în cealaltă, iubirea. Care dintre cele două e mai valoroasă ? Un geniu se întâlnește o dată la câteva zeci sau, poate, sute de ani. Un suflet care iubește - în fiecare zi. Omul iubește ceea ce este rar, deosebit, în aceeași măsură însă își dorește și faima, atât de măgulitoare amorului-propriu. Într-un fel sau altul, omul își dorește, de fapt, nemurirea. Datorită acestor oameni fără de preț care sunt geniile, lumea a cunoscut o nouă viață, un progres simțitor, lăsând în urma ei, ca pe o amintire sumbră, trecutul.

Iubirea e legea îngerilor și lucrul cel mai de preț al oamenilor. E bucuria cerului și armonia pământului. Iubirea e cifra eternității. Inteligența, geniuul câștigă limitatul spațiu terestru, pe când iubirea stăpânește oceanul de safire al infinitului. Geniul e mândria tinereții, dragostea însă nu are vârstă, nu cunoaște limite temporale, e prețul neprețuit al tinereții fără sfârșit a spiritului. Răspunsul primei întrebări e tot o întrebare: care e scopul propriei mele existențe ? Infinitul de azur sau spațiul anost, cenușiu în care mă aflu deja ? Când voi afla , voi rezolva și problema balanței.

Povestea unui club (I)

Poveștile încep cu " A fost odată...". Să continui în aceeași tonalitate.

A fost odată, dar nu într-un trecut ce nu poate fi recuperat, ci într-un ieri apropiat foarte mult de nevoile școlii, ale elevilor și ale părinților. Adică ale novicilor și adjuvanților. A fost un grup de eroi care s-a încăpățânat să creadă că probele la care sunt supuși zi de zi cei implicați în educație pot fi surmontate. Nu cu ușurință, ci cu disponibilități sufletești, cu implicare până la uitare de sine și dragoste.

În urmă cu un an pășeam pragul Școlii Normale "V. Lupu" dintr-o motivație interioară clar definită: aceea de a deveni învățător. Sunt convins că acesta este drumul meu. Nu am încă certitudinea traiectoriei mele: este posibil să ajung să predau copiilor din mediul urban, dar sunt șanse foarte mari să ajung undeva, într-un sat uitat de lume, unde trebuie să pornesc de la premisa că și acei copii au dreptul la un act educațional calitativ. Nu știu acum care va fi impactul psihologic asupra mea. Știu însă că, indiferent unde mă va duce propriul drum, trebuie să valorific în mod constructiv toate **experiențele** acumulate în acești ani de liceu. Experiențele inedite apar în viață când te aștepti mai puțin și îți oferă surpriza de a descoperi oameni noi și, mai ales, oferă prilejul (re)descoperirii de sine.

La o astfel de experiență-trăire am avut ocazia să particip pe parcursul câtorva luni (mai precis din iunie și până acum, aproape de octombrie.), când am fost "implicat", întâmplător sau nu, într-un proiect original, inițiat, organizat și implementat într-o școală rurală din apropierea Iașului, mai precis, în localitatea Lețcani. Este vorba despre un proiect în cadrul Programului de granturi Școală-Comunitate inițiat de Ministerul Educației și Cercetării, sub directă îndrumare a Unității Județene de Implementare a Proiectului (UJIP), din cadrul I.S.J. Iași.

Cum s-a născut proiectul pe care intenționez să vi-l prezint ? Ca-ntr-o poveste: de la o provocare, de la o dorință (ne)împlinită ce pune eroul în situația de a porni la drum și de a restabili un echilibru. Proiectul constă în înființarea în școala respectivă a unei asociații a părinților într-o formă interactivă și originală. Pentru început s-a căutat un nume, iar cel de Clubul Părinților "Generația Viitoare" părea că întrunește și obiectivele vizate, și grupul țintă ales, și rezultatele așteptate. Ideea a venit din două direcții: în primul rând din "analiza de nevoi" a școlii, iar în al doilea rând „din dorința de deschidere reciprocă dintre școală și comunitate, iar deviza Programului de Granturi –"Toți copiii din mediul rural trebuie să meargă mai departe. Tu îi poți ajuta!"- a fost un imbold. Și cum se poate ajunge la sufletul și interesele copilului, decât prin copil și prin familia acestuia. Cu entuziasm, cu dorința de dezvoltare, schimbare și inovare, s-a purces la drum. Un drum care a presupus mai multe etape (la fel ca în basm, eroii au avut de depășit mai multe probe): alegerea unei echipe de sub-proiect, a partenerilor, fixarea obiectivelor, a grupului-țintă, a rezultatelor așteptate, fixarea activităților și proiectarea lor, conceperea și redactarea proiectului propriu-zis, întocmirea unui plan financiar; a urmat înscrierea în concurs și, după o severă evaluare națională, de către o comisie superioară, proiectul a fost aprobat și a început să prindă viață. După ce exaltarea victoriei s-a mai domolit, porțile Clubului Părinților s-au deschis, începând implementarea propriu-zisă a proiectului. A existat și o etapă intermediară, când s-au derulat o serie de acțiuni inițiale în vederea desfășurării în condiții optime a activităților propuse. Aceste acțiuni inițiale au constat în: achiziționarea de bunuri necesare și de echipamente necesare proiectului (flip-chart, videoproiector, CD-uri, costume populare, orgă electronică), chestionarea prealabilă a părinților, redactarea unei fișe de înscriere în

club, alcătuirea grupului-țintă, amenajarea unui spațiu adecvat, propice întâlnirilor duminicale.

Activitățile propriu-zise, în număr de șase, vizează aspecte diverse și de interes, atât pentru părinți, pentru copii și cadre didactice, constituind o provocare pentru echipa de sub-proiect. Între acestea, aș aminti următoarele teme: "Arta comunicării și medierea conflictelor", "Familia—autocunoaștere și cunoașterea copilului", "Intervenția familiei în stările copilului: copilul nervos, timid, fricos, hiperactiv. Copilul în dificultate sau eșec. Pedepsa și răsplata date copilului", "Alcoolul, tutunul, drogurile. Influențe negative asupra organismului și asupra relațiilor interumane", "Managementul timpului", "Drepturile copilului. Traficul de ființe umane".

Nu-i așa că sunt interesante temele? Ei bine, dacă doar simpla lor lectură vă stârnește curiozitatea, ce-aș putea să vă de punerea în practică a acestora? Ele au avut priză și au antrenat pe cei 20 de părinți înscriși în club și care au participat la toate activitățile, aceștia constituind nucleul în jurul căruia se va "clădi" structura ce va lega și mai mult familia, școala și comunitatea locală. A, dar să nu uit. Clubul are o siglă aleasă de participanți (citește "părinți") în urma unui concurs de embleme și o deviză: "Obiectiv comun: Copilul. Drumuri comune: Familie-Școală-Comunitate!"

În sprijinul proiectului o mână de ajutor au dat și partenerii care nu sunt deloc de neglijat: consiliul local al comunei reprezentat de domnul primar Ovidiu Ursache, profesor și fost elev al Școlii Normale, Școala Cogeasca, biblioteca comunală, postul de poliție, medicul de familie, O.N.G.-uri. Suflul și creierul acestui minunat proiect este un profesor de română care nu mai este la prima tinerețe și al cărui nume nu vi-l dezvălui deocamdată, iar persoana de contact a fost managerul instituției. O excursie documentară în cadrul temei "Managementul timpului", un micro-atelier de pictură pe sticlă și icoane și un program artistic reprezintă alte acțiuni ce vor încununa și finaliza proiectul încă în derulare. Nu știu dacă am fost convingător, nu știu dacă ceea ce v-am povestit v-a făcut curioși, dar eu unul am fost captivat de această inițiativă ce mi-a inspirat rândurile de față. Doresc să mai adaug că în spatele proiectului stă o muncă susținută, o echipă curajoasă și tenace și multă, multă dragoste pentru copil și lucrul bine făcut.

Mi-ar plăcea ca astfel de idei să prindă contur și în liceul nostru și...de ce nu, un parteneriat cu acea școală în care o echipă de cadre didactice (ce a înțeles necesitatea implicării familiei și comunității în actul educațional) care pune suflet și energie în slujba acestui ideal al educației vechi de când lumea: Copilul – adică "Generația Viitoare".

Cum "*cuvântul din poveste, înainte mult mai este*", vă mărturisesc nerăbdarea de a vă împărtăși, într-un alt număr al revistei, impresiile și concluziile parțiale la care am ajuns.

Horia-Mărgărint Curteanu, Clasa a-X-a C

Bărsan Valentin—7A

Dragostea

Dragostea e întotdeauna,
Răbdătoare și cuminte,

Dragostea nu e niciodată,
Lăudăroasă sau încrezută,
Nu este nepoliticoasă sau egoistă.

Dragostea nu supără,
Nu poartă pică,
Și nu jignește pe nimeni.
Dragostea nu găsește plăcere
În păcatele altora,
Dar găsește plăcere
În adevăr.

Dragostea este întotdeauna
Gata să ierte,
Să aibă încredere,
Să spere,
Și să îndure,
Orice urmează.

Dar dragostea este ca vântul,
Nu-l poți vedea,
Dar îl poți simți.

Talmaciu Alexandra
Clasa a IX a B

Proverbia!

Aiunt multum legendum esse, non multa! - **Plinius cel Tânăr**

- *Spun că trebuie să citești mult, nu multe* -

Dum spiro, spero. - **Cicero**

- *Cât timp trăiesc, sper* -

Aliena vitia în ocului habemus, a tergo nostra sunt. - **Seneca**

- *Viciile altora le avem sub ochi, dar pe ale noastre în spate* -

O, tempora, o, moris! - **Cicero**

- *O, timpuri, o, moravuri-indignare față de gradul de decădere a moravurilor* -

Selecție realizată de prof. **Alina Nistor- Marchidan**

Gânduri la început de an

Privesc porțile mari ale școlii, scăldate în aurul toamnei.
De când nu am mai trecut pe aici, aleea a mai vărsat o lacrimă.
Vara a traversat în fugă pădurea, dezgolind-o de freamăt. Din arcuirea cerului toamnătic razele soarelui aruncă bland o lumină melancolică. Ochii mi s-au înfășurat în lacrimă ascunsă la vederea celor mai dragi profesori și a doamnei diriginte, a cărei privire ne căuta.

Pășesc încrezătoare spre sala de clasă, iar în suflet mi se trezește emoția unui nou început. E toamnă, e școală din nou, iar eu mai cresc puțin. Puținul acesta din viața de elev este, de fapt, drumul către sensul existenței, către înțelepciune.

Alexandra – Maria Zanet,
clasa a X-a A

Liceul, o nouă viață

Am început de ieri o nouă viață, un nou drum

Și-n umbra tăcutelor veri, un nou an școlar începe acum.

Lung șir de castani cutremurați

Străjuiesc aleea ce duce către vis

De-i greu sau ușor, voi face ce-am promis.

Mi-am așezat cuminte ungând spre-un drum precis,

Să-i văd cum cresc pe alții și să-i ajut mereu

La fel cum astăzi sunt ajutat și eu.

Ionuț Cojocaru, clasa a IX-a B

Însemnări pe marginea unui roman

Unde mergi, Doamne?

“Ne place ca alții să fie desăvârșiți și totuși nu dorim să îndreptăm cusururile noastre.”

(H. Sienkiewicz)

Roadele vieții află omul numai în înțelepciunea care se pogoară de sus, de la Părintele Luminilor. Din înțelepciunea lumii care e nebunie în fața lui Dumnezeu, omenirea culege nesiguranță, îngrijorare și disperare, prăbușire și pierzare.

Aflăm prin mass-media despre mii de cazuri, boli, accidente, crime și ne întrebăm DE CE? E ciudat de ce ne punem această întrebare când știm că tot ceea ce se întâmplă e din cauza noastră și are un scop anume. În fond, bine afirma Cioran că “numai omul secretează dezastrul...”

Orgolioși, intelectualii au încercat mereu să îndrepte defectele omenirii și să o orienteze spre drumul cel bun. Unii au reușit, alții mai puțin. Unii se gândesc cu nostalgie la trecut, alții, dimpotrivă, spun că el reprezintă doar un buchet de amintiri cu gust amar. Dar cum a fost trecutul și ce e mai presus, prezentul sau viitorul? Încercăm să ne mințim reciproc, pentru că acele promisiuni, șanse, opțiuni rămân doar dorințe. Speranța moare ultima, iar noi îmbătrânim odată cu ea. Așa e viața!, spun alții. E doar un joc mecanic ce se repetă la nesfârșit.

Se spune că cele mai mari virtuți ale unui creștin sunt credința, nădejdea și dragostea. Însă dintre toate acestea cea mai importantă și cea care biruiește întotdeauna este dragostea. La aceste virtuți s-a oprit și Sienkiewicz, subiectul romanului *Quo vadis* relatând pedepsirea creștinilor, arderea Romei, fapte abominabile, peste care însă se ridică triumfătoare dragostea.

Meritele artistice ale operei rezidă în ilustrarea deosebit de plastică a lumii păgâne. Roma întreagă, de la împărat și patricieni până la luptători, dansatoare și sclavi, alcătuiește o frescă amplă și captivantă. Iubirea generalului Marcus Vinicius pentru Ligia, o sclavă creștină, se ciocnește de cruda opoziție a împăratului.

Romanul se află în atenția cititorilor de mai bine de un secol. Și asta nu numai prin temă, ci și prin relevarea unor modele, prin actualizarea mesajului, acela că dragostea și credința vor birui întotdeauna.

Romanul s-a bucurat de numeroase ecranizări. În anul 2001 regizorul polonez Kawaleerowicz s-a hotărât să realizeze încă o versiune cinematografică. Cel care a finanțat realizarea ecranizării a fost însuși Papa Ioan Paul al II-lea, care s-a numărat printre primii spectatori ai filmului. E ciudat însă cât de repede pleacă dintre noi oamenii care s-au luptat din greu pentru menținerea păcii în lume și care au militat pentru trăirea unei vieți în spiritul moralei...

Maurice Maeterlink spunea că “nu există nici o urmă de justiție în accidente, în boli, în majoritatea întâmplărilor vieții exterioare, care lovesc orbește pe cel bun, ca și pe cel rău, pe trădător ca și pe erou, pe sora de caritate, ca și pe criminală. Însă fiecare își va primi plata într-un târziu.”

Starea actuală a lumii a ajuns într-un punct fără întoarcere; se află într-un ceas astral, de a cărui decizie poate depinde viitorul pe care vrem să-l asigurăm copiilor noștri. Fără Dumnezeu nu se poate merge înainte, pentru că lumea însăși devine absurdă. Putem schimba ceva în viața noastră? Da! Voltaire însuși a spus-o; “în loc să ne mirăm și să ne plângem că viața e nefericită și scurtă, trebuie să ne mirăm și să ne bucurăm de fericirea noastră și de durata ei”. Și să-l mai cercetăm din când în când pe Dumnezeu: “Quo vadis, Domine?”.

Nimfodora Maria Marcu, clasa a XI-a A

Cântecul sirenei

Un studiu asupra seducției intelectuale? E posibil să tindem superficial spre periferia noțiunii de seducție intelectuală și să ne gândim concret la această sintagmă ?

Maria Corti introduce mitul fundamental al sirenei într-un context ancestral de început de lume. Seducția sirenelor reprezintă însăși seducția intelectuală. Cei seduși cad victime valurilor sau setei de cunoaștere, care duce până la urmă la pierzanie. Introducerea este făcută de autoare printr-o imagine vizuală în ansamblu a șapte sirene cu chip frumos de femeie și corp de pasăre. Putem asocia această imagine cu picturile reprezentative ale Evului Mediu, unde imaginarul imprevizibil, inepuizabil are ca finalitate spaima privitorului.

Acestea planează în zbor, într-un dans ce nu se mai termină, un dans macabru ce prevestește moartea. Victimele erau marinarii care treceau prin zonă și care nu puteau ignora cântecul sirenelor. Fiecare tragedie era urmată de o discuție despre micimea oamenilor, despre efemeritate și neputința muritorilor de a le înțelege cântecele. Există în fiecare cântec câte o seducție, o promisiune a unei lumi perfecte.

Sirenele sau ideile absolute spre care tind muritorii atinși de aripa geniului meditează asupra eternității lor, spunând că sunt blestemate să nu-și găsească apartenența nici la timp, nici la loc. Astfel se intersectează mai multe idei filosofice, cum ar fi eternitatea timpului prezent, sau neputința de a muri, tocmai pentru a nu schimba echilibrul universului. În momentul în care sirenele discută sunt conștiente de starea lor, de condiția lor superioară, folosind delimitarea categorică noi și ei. Se observă însă și nostalgia timpului trecut, deoarece ele au fost, odată, oameni.

Autoarea volumului procedează întocmai ca personajele sale: ne încântă cu o promisiune a absolutului, dar nu spune totul. Am recitat cartea cu speranța că voi descoperi acel ceva care mi-a scăpat la prima lectură. Însă cred acum că am intrat în capcana seducției intelectuale, căci cartea trebuie *rerecitită*.

Paula Scânteianu, clasa a XII-a E

Andrian Nicoleta
- clasa a XI-a A

SIMPOZIONUL REGIONAL DE GEOGRAFIE „EUROREGIUNEA PRUTUL DE SUS”

Botoșani, mai 2005

Simpozionul Regional de Geografie - „Euroregiunea Prutul de sus”, ediția a III-a, s-a desfășurat la Liceul Pedagogic „N. Iorga” din Botoșani. Ceea ce articolul dorește să sublinieze este importanța participării la acest gen de manifestări educativ-științifice. În ultimii ani, școala a încurajat implicare elevilor în altfel de activități decât cele școlare, cum ar fi olimpiadele, sesiunile de comunicări și simpozioanele. Desfășurarea acestui gen de activități extrașcolare constituie o modalitate de informare dar și de formare a elevului, îi oferă acestuia o altă perspectivă decât cea oferită de școală.

Simpozionul Regional de Geografie – „Euroregiunea Prutul de sus”, desfășurat în perioada 27-28 mai 2005 a reprezentat pentru colectivul participant al Școlii Normale „Vasile Lupu”, Iași un prilej de documentare, de lucru pe teren, de interacționare cu reprezentanții școlilor din celelalte județe participante.

În afară de prezentarea lucrărilor înscrise s-au desfășurat și alte activități, cum ar fi deplasarea în localitatea Vorona unde a fost organizat un spectacol de bun venit pentru elevii și cadrele didactice participante.

Totodată, cu acest prilej, elevii și profesorii au colaborat pentru ca împreună să reușească realizarea unei lucrări compatibile cu cerințele Simpozionului Regional de Geografie și cu obiectivele propuse de către acest simpozion.

În concluzie, înscrierea și participarea la această manifestare s-a materializat în întărirea renumelui Școlii Vasiliene și în realizarea unui benefic schimb de experiență.

Adina-Ioana Voinescu, clasa a XI-a A.

Pentru mine participarea la simpozionul de la Botoșani a reprezentat o experiență utilă față de planurile mele de viitor. A însemnat, de fapt, un eveniment deosebit, pe durata expunerilor și discuțiilor desfășurate la secțiunea noastră, am achiziționat un volum de informații utile. În faza de documentare a lucrării și pe durata observărilor pe teren împreună cu colega mea de clasă Ioana, sub coordonarea domnului prof. Viorel Paraschiv, am avut ocazia să cunoaștem aplicabilitatea largă a cunoștințelor geografice, precum și interdependențele dintre componentele mediului. Totul a fost ca un test aplicabil, o experiență cu care te întâlnești rar în viață. Am observat reacții diferite, în situații diferite, a multora dintre participanți, nu doar în ceea ce privește educația în școală, ci și modul de relaționare din afara școlii. Sunt bucuros că am avut posibilitatea de a participa și cred că am reușit să facem o bună impresie prin acuratețea materialelor prezentate și prin discuțiile pe care le-am promovat.

Dragoș Covrig, clasa a XI-a A.

COLECTIVUL REDACȚIEI

ISSN: 1841-0022

- ♦ *Revista Normaliștii - este o publicație trimestrială care apare într-un nou format începând din anul 2004, în cadrul unui proiect al echipei manageriale.*
- ♦ *Număr finanțat de Asociația Normaliștilor ieșeni—A.N.I.*

Redactor șef: - prof. drd. Eugenia Drișcu

Secretar de redacție: - prof. dr. Doina Balan

Redactori:

- prof. dr. Gabriela Lucia Munteanu
- prof. drd. Elena Mănucă
- prof. Daniela Popescu

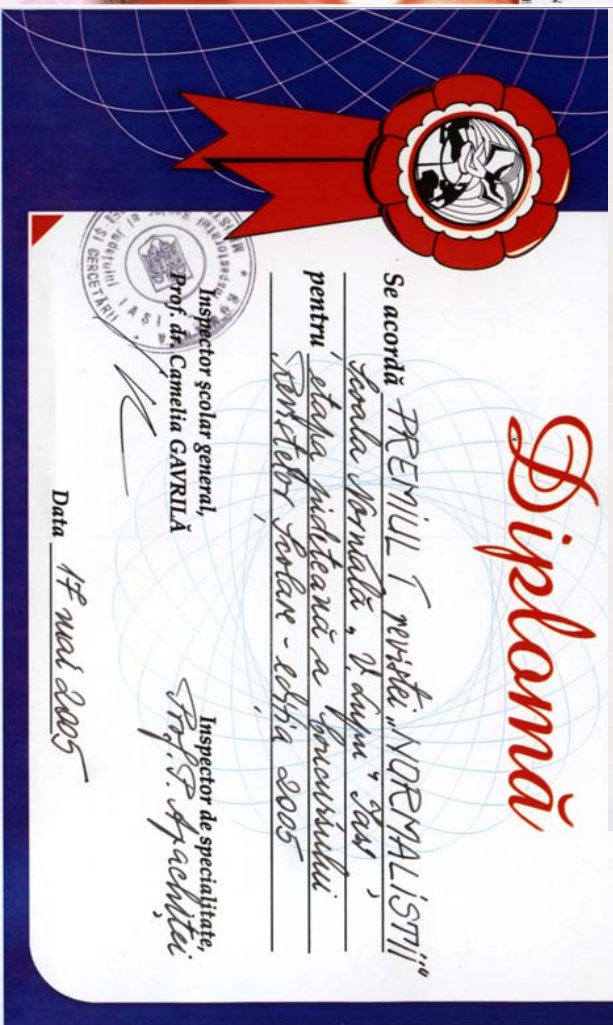
Elevi:

- Cătălina Borcilă
- Alexandra Florea
- Horia Mărgărint Curteanu
- Cătălina Istrate
- Ionuț Cojocaru
- Nimfodora Marcu

Responsabil de număr - prof. drd. Viorel Paraschiv

Tehnoredactare: Cătălin Gheorghiu

În acest număr s-au folosit ilustrații create de elevii școlii, sub îndrumarea prof. Maria Agapi

II
IASI